

at man ødslede med de Penge, man fik ind. Man antog et altfor stort Personale, man reklamerede store Beløb op, man antog Mængder af inden- og udenlandske Agenter, man udbetalte først og fremmest store Beløb i Tantiører til Bestyrelse og Direktion og som Udbytte til Aktionærer — og alt det paa Tidspunkter, da ens Selskab ofte end ikke kunde opfylde sine kontraktmæssige Forpligtelser. Men hvorledes var dette muligt, hvorledes kunde man gøre det? Jo, Penge havde man foreløbig, dels gennem den indbetalte Del af Aktiekapitalen, dels fordi de Præmier, der hidrørte fra den internationale Forsikring, i de første Aar af Krigen — det blev anderledes siden — gik ret hurtigt ind. Tilbageførelse af Præmier — den saakaldte Storning — foregik derimod først aarevis bagefter, fordi der hurtigt kom Uorden i Afregningssystemet. Og Skadeanmeldelserne fremkom saavel indenfor den internationale Brandforsikring som indenfor Søforsikring langsommere end under normale Forhold, ganske særlig for Søforsikringens Vedkommende, bl. a. fordi Dispachørerne overalt var overbebyrdede. Men de Penge, man saaledes havde, skulde ikke have været brugt til kostbar Administration eller til Udbetaling af Udbytte eller Tantiører — de skulde være forblevne i Kassen og være opført paa Regnskabet til Dækning af Skadesreserverne. Det vil sige, at de aflagte Regnskaber har været urigtige. Man har navnlig afsat en altfor lille Skadesreserve, idet man i stort Omfang har undladt at tage Hensyn til, at man maatte regne med en betydelig Mængde endnu ikke anmeldte Skader. For at afskære Kritik har man dernæst aflagt lidet specificerede Regnskaber. Og her er vi aabenbart ved et Punkt, hvor en Lovgivning kan gribe ind. Man kan kræve Regnskabet specificeret, og man kan gennem et tilstrækkelig specificeret Regnskab skønne over, om der afsættes tilstrækkelige tekniske Reserver. Sker det, vil man formentlig kunne forebygge Kriser af et saadant Omfang, som den, vi nu har gennemlevet. Thi som foran omtalt, gælder det ved Skadesforsikring i Modsætning til Livsforsikring, at det ret hurtigt vil vise sig paa et rigtigt opgjort Regnskab, hvis et Selskab ikke ledes paa teknisk forsvarlig Maade.

De Kriseaarsager, der hidtil er omtalt, refererer sig især til den internationale Forsikring. Da de forskellige Forsikringsbrancher imidlertid meget hyppigt drives sammen, vil det ses, at Misbrug indenfor enkelte Grene af Forsikringsvirksomheden i Virkeligheden er en Fare for al Forsikring. Foruden de nævnte har desuden andre Misforhold været tilstede, og flere af disse har, som vi skal se, ikke været særlige for bestemte Forsikringsgrene.

Nogle Selskabers Sammenbrud skyldes bl. a. den Omstændighed, at de er stiftede med for ringe Kapital. Undertiden har selve Grundkapitalens Størrelse været for ringe, i andre Tilfælde har Grundkapitalen i og for sig været tilstrækkelig stor, men de for de ikke kontant indbetalte Dele udstedte Forskrivninger har været mere eller mindre værdiløse, idet enkelte Personer — Stiftere, Bestyrelsesmedlemmer, Direktører — har tegnet sig for uforholdsmæssig store Beløb, som de saa senere ikke har været i Stand til at betale. I et Selskab med Aktiekapital 1 500 000 Kr. tegnedes saaledes 150 000 Kr. af Direktøren, 300 000 Kr. af en herværende Sagfører og 200 000 Kr. af Bestyrelsen for et ældre Selskab, der var i Vanskeligheder, og som man overtog. I et andet Selskab med Aktiekapital 1 000 000 Kr. tegnedes saa godt som hele Kapitalen af Direktøren, der tillige var Stifter. I et tredje Selskab med Aktiekapital 2 000 000 Kr. overtoges hele Kapitalen af de 4 Stiftere, der desuden var Storaktionærer i andre Selskaber. Indenfor de gensidige Selskabers Kredse er det dernæst i flere Tilfælde forekommet, at Garanter har faaet Tilsagn om en fast Rente, uanset om Virksomheden gav Underskud, ja man har endog Eksempel paa, at Medlemmerne har skullet hefte, principalt pro rata, subsidiært solidarisk for Garantikapitalens Forrentning og Tilbagebetaling. Det er ogsaa forekommet, at man til Firmaregistret har anmeldt,